

TÄNA PEAME EESTINSV 23 SÜNNIPÄEVA!

TULGE KOIK VOISTLEMA!

TÄHEKE

NR. 7 1963

Armeenia kirjanik
SILVA KAPUTIKJAN

Tuttav sõna

MINU POISS TEAB VÄHE SÖNU VEEL,
VAEVALISELT ALLES KONELEB.
HOIDES TEDA OMA PÕLVE PEAL,
NÄITAN PILTI, KUSIN: „KES ON SEAL?“
KÄEGA, MIS ON SOE VEEL MINU KÄEST,
VIIPAB ÕNNELIKULT: „LÉNIN! NÆE!“
IGA SUGUPÕLVE JUURDE NII
TULEB LENIN IKKA UUESTI.

Isa on kommunist

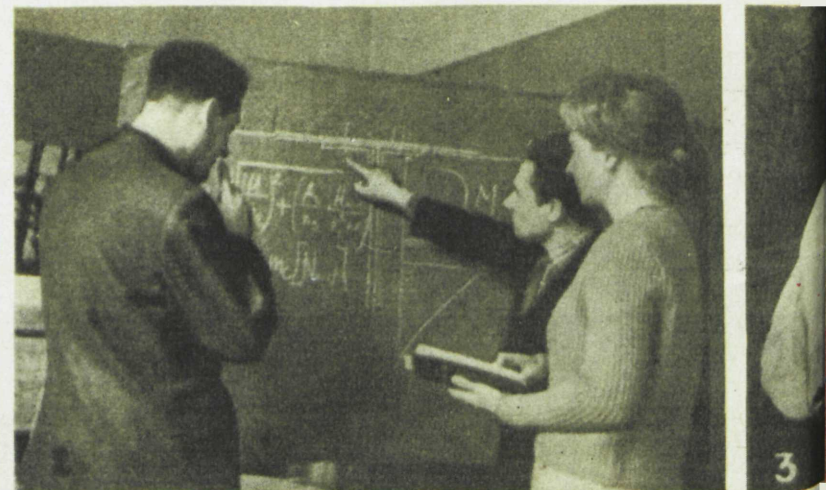
Meie Kommunistlik Partei on juba 60-aastane. Kommunistid tahavad, et meie elu muutuks järjest paremaks. Sellepärast nad töötavad hästi.

Ka Helve isa on kommunist. Tema nimi on Ulo Saar ja ta töötab Tallinna Puidutöötlemise Kombinaadis. Seal tehakse uutele majadele uksi ja aknaid. Algul oli Helve isa masinatisler. Ta töötas hästi ja hakkas instituudis õppima. Siis pandi ta meistriks. Nüüd on tsehhijuhataja. Esimesel pildil sa näed, kuidas Helve isa vaatab, kas aknaraam on õigesti tehtud.

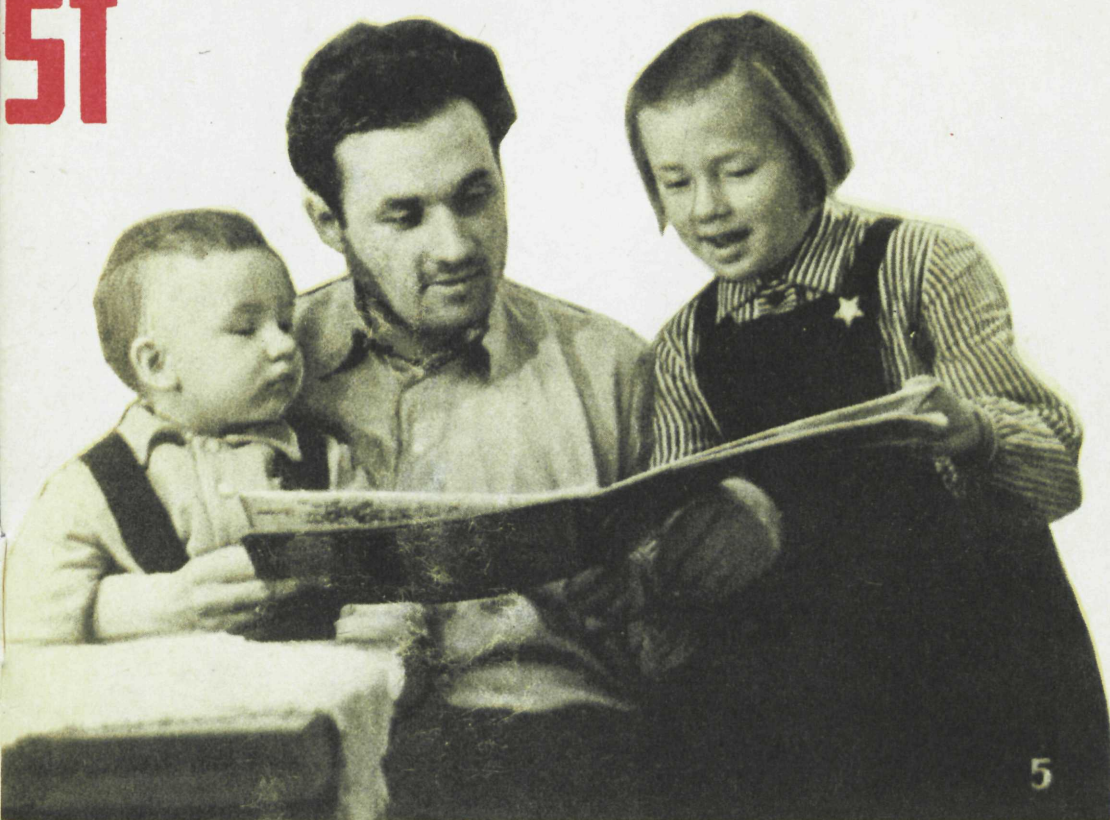
Instituudis õpib Helve isa ainult viitele. Varsti saab temast ehitusinsener. Teisel pildil näed teda instituudi-kaaslastega tahvli juures.

Helve isa valiti rahvasaadikuks. Nüüd käivad inimesed tema juures nõu küsimas. Kui ta õhtul koju tuleb, siis hakkab kohe õppima. Kolmandal pildil näed teda õppimas. Neljandal pildil on isal käes filmilint. Ta teeb pilte emast, Helvest ja Aivarist.

Aivar on Helve 2-aastane vend. Kui isal on vaba aega, siis võtab ta Aivari põlvele ja nad vaatavad kolmekesi pildiraamatut. Seda näedki viiendal pildil.

st

Sa tunnend neid hästi. Kosmoselaeva „Vostok 5” juht Valeri Bõkovski ja kosmoselaeva „Vostok 6” juht Valentina Tereškova. Kõrgel-kõrgel taevas lendasid nad üheaegselt mitu päeva ja ööd ümber maakera. Nad jälgisid kosmoselaeva aparatuuride tööd. Uurisid Maad ja pilvi. Vaatlesid Päikest, Kuud ja tähti. Seda kõike on vaja järgmisteks kosmoselendudeks.

Valentina Tereškova on esimene naine maailmas, kes lendas kosmoselaeval. Ta on kommunist. Valeri Bõkovski võeti vastu partei liikmeks kosmoselennu ajal. Kosmonaudid on tõelised kangelased. Teisiti ei saagi olla. Sest nad on nõukogude inimesed ja neid on kasvatanud meie kallis Kommunistlik Partei.

GEORGI GRAUBIN

ine vahetus

MU POISS, NUUD MAGAMA SA JÄÄ,
SUL UNI HEA,
OOPIMEDUSSE MINEMA
SU JUUREST PEAN.
EI MINUTIKSKI PIKALI
MA HEITA SAA,
SEST LEIBA KUPSETAN MA SIIS,
KUI MAGAD SA.
KA MEIE TUTTAV NAABRIMEES
ON JUBA TÖÖL,
ELEKTRIAAMAS VALGUST TEEB
TA LÄBI OÖ.
SUUR VABRIK UNDAB MURINAL
KUI HIIGLAKOOR:
„SA SELLEST RIIDEST PUKSID SAAD,
MIS KANGUR KOOB.”
KESKKUTTEKATLAS MUHAB LEEK
JA TEKIB AUR,
SEE SINU MAJA SOOJAKS TEEB,
KULM ÄRA KAOB.
KA VANAL ARSTIL POLE UND,
KES VALVES ON,
SUL ABI ANDMA IGA TUND
TA VALMIS ON.
SA MUREDETA OLLA VÖID,
MU VAIKEMEES,
ME, SUURED, TEEME ÄRA KÖIK
VEEL SINU EEST.

Tõlkinud HELIO MÄND

Illustreerinud
E. PIKK

Maasikamaa

JAAK RANNAP

Vanaema juures maal sai Liisi palju uut teada. Seal ta kuulis ka seda, et maasikõitest kasvavad marjaterad.

Liisi läks aia taha põllupeenrale vaatama, kui palju neid marju siis võib oodata. Põllupeenra ühes otsas märkas ta õisi hoopis rohkem kui teises.

Sedamaid otsis Liisi täditütre Viuu üles.

„Teeme nii, et ajanurgast suure kivini on minu maasikamaa, sealt edasi sinu oma. Ja kumbki tohib ainult oma maa pealt marju korjata.”

Kui esimesed marjad punaseks tõmbusid, läksid suvesõbrad kumbki oma maasikamaale. Viuu võttis kasteheina ja ajas iga

marja nagu helme kõrrele. Liisi seevastu noppis juurelt varre, mille otsas punane mari säras. Niiviisi kasvas kimp, mida andis kahe käega hoida.

Paari päeva pärast tuli lastel jälle kange maasikaisu. Nüüd korjas Viuu juba kruusitäre, Liisil aga kogunes vaevu kümnekond tera peopesale. Nuttes jooksis tüdruk vanaema juurde:

„Miks mina sain nii vähe marju? Minu maasikamaal oli ju õisi rohkem!”

„Eks sinu saagi võttis omakasu,” arvas vanaema. „Oleks sul Viuga ühine marjamaa olnud, küll siis oleksid ka õigel ajal kuulnud, et maasikaid ei tohi koos vartega noppida.”

Kui isa-ema on tööle

Kuusalu 8-klassilise Kooli pioneerid on lasteringis sagedasteks külalisteks. Nemad meisterdasid ka selle tahvli, mille juures näete Ingrid Kralli, Siivi Vilbiksit ja pioneer Sirje Kaaret kooli mängimas.

Kui Kuusalu remonditehase töölised hommikul tööle ruttavad, on neist mitmel lapsed käekõrval. Isad-emad hakkavad veoautosid parandama, lapsed aga mängivad sel ajal tehase lasteringis. See ring asub väikeses omaette majas. Ühes toas on ilusad madalad laudad ja tillukesed taburetid. Need tegi remonditehase puuseppmeister, Aarne isa. Nurgas riiulil lebavad mänguasjad. Raadio on, mille juures ühiselt lastesaateid kuulata. Ja muidugi mõista tädi, kes toredaid mängu õpetab.

Kõige rohkem meeldib Kuusalu lastele mäng „Päev ja öö“. Ma jutustan, kuidas see käib, siis saad sina ka seda mängida.

Algul on päev. Lapsed hüppavad ja tantsivad, kuidas keegi oskab. Siis ütleb ringitädi: „Öö!“ Ja kõik keksijad jäävad mängult magama. Nad peavad jääma niisugusesse asendisse, nagu nad öö saabumisel olid. Kellel juhtus näiteks üks jalg üleval olema, peab niimoodi seisma. Ja peale silmapilgutamise ei tohi teha mingisugust liigutust. Kes liigutab, selle saadab valvuriks pandud mängija mängust välja.

Uuesti saabub päev, ja uuesti saabub öö. Alles siis lõpeb

mäng, kui ainult üks laps on tantsima ja mängima jäänud. Kuusalu lastest on selles mängus alati viieaastane Riika võidumeheks. Teised ei saa naeru pidada, kui valvur nende ette seisma jääb ja põski punnitades üksisilmi otsa vaatab. Aga Riika saab.

Viludel ilmadel on lasteringi perel rohkem toas tegemist. Kui aga päike paistab, minnakse liivakasti või alevi taha metsa. Seal on palliplatsid, suur kivi, mille otsa ronida, ja rohkesti maasikaid-mustikaid. Virgale korjajale hüppavad need ise suhu.

GUSTAV GERMANI tekst ja foto

Kapteni Siim ja pall

OLIVIA
SAAR

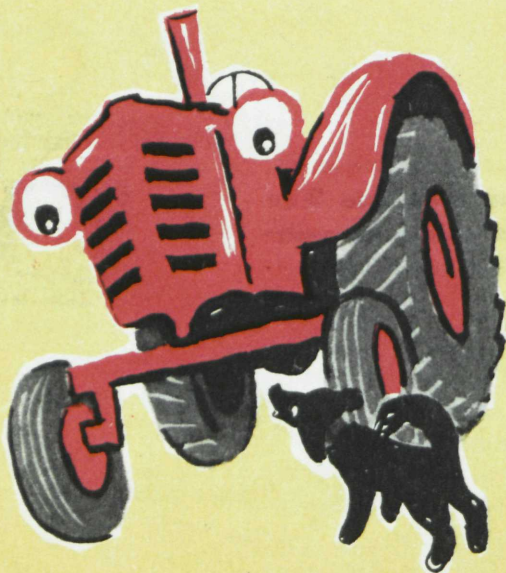
KUUSKEDEKURU
MÄRJAL MURUL
SIILI-SIIM ASTUS LONKIDES.
KÕHUKAID MÄTTAID SONKIDES,
KÄNNUJUURIKAID TONKIDES
LEIDIS TA HALLI
PARAJA PALLI.

RÄHN, PALLI VALVA!
MEIL VÕISTLUS ALGAB,
MEESKONDA OTSIMA LIDUN.
TASUKS TOON MUTUKAID,
PRISKEMAID PUTUKAID –
PEAME KOOS SPORDIPIDU.

MEESKOND SEAL SAMMUS
KAPTENI KANNUL,
SIILIKLUTT SABAS NEIL TAMMUS.
PALLI NAD UURISID,
PILGUGA PUURISID –
PALL VÕTNUD MÕÖTU LISAKS.

NÄDALA LANTSISID,
TIHNIKUS VANTSISID,
PALL AINA PÕSKEDEST PAISUS.
„TERVE MU TÖÖNÄDAL RAISUS!“
RÄHN KUUSEKUNINGALT KISAS.

Siis kui Ahti magas

MATTI
RANNU

Õhtul Ahti jonnis ega tahtnud kuidagi õigel ajal magama heita. Sellepärast ei kuulnud ta, kui naaber-maja Muri koputas hommikul nende uksele. Ema läks ise vastu. Muri ütles, et nende hoovi sõitis suur traktorimürakas. Tulgu Ahti ruttu vaatama, sest Muril endal pole aega, tal on vaja haukuda. Kuid Ahti magas ja Muri jooksis ära. Siis tuli Ahti juurde hall elevandi-poeg, kes oli Aafrikast siia sõitnud raketiga. Elevandi-

poeg tahtis Ahtit kutsuda tuletõrjeautode võistlusele, mis toimus krokodillide ja jõehobude vahel. Ema ütles elevandipojale, et Ahti jonnis õhtul ja sellepärast magab täna hommikul kaua, ning elevand lendas raketiga ära.

Ukse taha tuli Kallegi. Tal oli täna sünnipäev ning tal oli kaasas mängu-kosmoselaev. Selle oli talle kinkinud isa. Et aga Ahti magas, siis ei saanud Kalle talle oma kingitust näidata, ja ta läks koos kiisu Nurriaga proovima, kuidas mängu-kosmoselaev lendab. Pärast Kallet tuli pika valge habemega mehike, hea võlur-muinasjutuvestija. Ta oli muinasjutu-maailmas noppinud mitu uut lugu, mis kasvasid laste jaoks jutupuudel. Tema kotis oli lugu rebasest ja hiirest, kes

KAPTEN LÕI VOPSU,
PALL PURUKS POTSUS –
TOSSAVAST TOLMUST METS PIME.
JUHTUS ILMAMAAIME!
IGAMEES VUDIB,
HIRM SABAS SUDIB.

KAPTENGI VÕSASSE VURAB.
PALL OLII – MURUMUNA!

Illustreerinud E. VALTER

VENDA SÕELSEPP

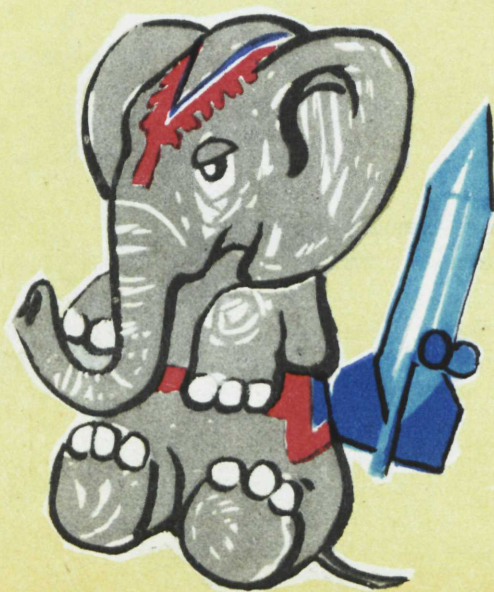
*Miks Kutt Kiisupoeg
suplemas ei käi*

KÕIK LOOMAD KÄIVAD VAHEL VEES –
LEHM, HOBUNE JA KOER.
KES KARDAB VETT? KES ON SEE MEES?
SEE ON KUTT KIISUPOEG.

END LAKUB PUHTAKS KEELEGA,
KUI ALGAB TEMAL PÄEV,
JA PESEB RAHUMEELEGA,
KUI MAGAMA END SÄEB.

MA KÜSISIN: „MIKS KARDAD VETT?“
JA VASTAS KUTIST KASS:
„KUI PESEN SILMI, TEAD JU, ET
ON VÕORAD TULEMAS.

KUI AGA VETTE LÄHEKSIN –
NII PALJU TULEKS NEID,
ET RUUM JA'AKS NONDA VAHEKS SIIN –
NAD VALJA TÕRJKUS MEID...“

ehitasid endale kuu peale maja ja vaatasid pikksil-
maga taevatähti. Oli ka lugu Andresest, kes valetas
emale, teistele lastele ja lasteaiatädile, nii et ta suu
venis lõpuks valest suureks.
Kuid Ahti ei teadnud sellest mitte midagi. Ta aina
magas ja magas. Kui ta viimaks üles ärkas, oli hom-
mik juba ammu möödas ja päike vangutas kõrges
taevas pead.
Ema rääkis Ahtile Murist, Aafrikast tulnud elevandi-
pojast, Kallest ja muinasjutuvõlurist. Ahtil oli hirmsasti
kahju, et ta oli eile jonninud ja hilja voodisse heitnud.
Ta lubas emale enam mitte kunagi jonnida, sest siis
ei jää ta enam ilmaski niisugustest huvitavatest asja-
dest ilma. Ja küllap Ahti seda lubadust ka peab, sest
ta on kindla sõnaga poiss.

Illustreerinud V. TÕNISSON

Marie Rebane

MIKS KOERAD ORAVAIK HAIGUVAD

Vanal ajal, kui kõik loomad veel sõbralikus läbisaamises elasid, juhtus seesugune lugu.

Koer sai oma peremehelt rasvase kondi. Et kõht täis juhtus olema, otsustas ta selle tagavaraks maa sisse matta. Koer haaras kondi hammaste vahele ja jooksis metsa. Suure kuuse all leidis ta kena vaikse kohakese. Koer pani kondi maha ja hakkas auku kraapima. Maa oli kõva, kuusejuurikaid tihedalt täis. Koer kraapis ja kraapis, pühkis otsmikult higi ja kraapis jälle.

Korraga hüüdis orav kuuse otsast:

„Semu, mis sa seal nii hoolega kraabid, otsid kulda või?“

„Mida ma kulla tühjaga teen,“ ütles koer põlglikult, „mul palju tähtsam asi teoksil!“

Orav ronis puu otsast alla asja lähemalt uurima.

„Aga miks sa siis niisugust vaeva näed?“ imestas käbikuningas.

„Roni parem puu otsa ja pista kont puuõõnde, mina laon oma tagavarad kõik sinna.“

Koer vaatas kõrget puud nukra näoga ja vastas:

„Ei saa mina sinna üles, mul pole ju teravaid küüsi.“

„Kehv lugu,“ arvas orav ja jäi nõutu näoga teise rasket tööd vaatama.

Varsti väsis koer aga nii ära, et istus lõõtsutades maha. Korraga tekkis tal hea mõte:

„Kuule, sõbrake, sina ju kange ronija, võta õige mu kont, vii puu otsa ja peida ära. Läheb mul kõht tühjaks, viskad selle uuesti alla!“

Raivo oli üksi õues ja tal hakkas nii igav, et haigutas kohe suure suuga. Siis äkitselt värv kriuksatas ja hoovi astus vanaonu. Vanaonul oli paks raamat käes.

„Käisite raamatukogus?“ küsis Raivo.

Vanaonu ei vastanud midagi.

Noogutas ainult vaevu peaga ja kõndis Raivost mööda.

Poisil ei jäänud muud üle, kui vaadata, kuidas vanaonu oma korteri ukse taha kadus. Ja Raivol oli jälle väga igav. Juba teist korda haigutas ta suure suuga.

Vanaonu aga istus oma toas akna alla, sättis prillid ninale ja hakkas paksu raamatut lu-

Raivol
oli igav
HELV RAMMO

gema. Ja varsti naeris vanaonu lustakalt.

„Tal on nii lõbus ja mul on nii igav,“ arutles Raivo kadedalt ja samas lipsaski talle üks vigurimoodi mõte pähe.

Poisi näole ilmus kaval ilme ja ta läks tasakesi hiilides vanaonu ukse taha. Tõusis ki-

kivarvule ja vajutas sõrmega kellanupule. Seejärel jooksis ta maja varju ja piilus sealt, mis nüüd juhtub. Kuid ei juhtunud midagi. Vanaonu ei pistnud oma pead aknast välja ega ilmunud ka õue.

Uuesti tasakesi hiilides läks Raivo vanaonu ukse taha. Tõusis kivarvule ja vajutas sõrmega kellanupule. Seejärel jooksis ta uuesti maja varju ja piilus sealt, mis nüüd juhtub.

Kuid ikka ei juhtunud midagi. Vanaonu ei pistnud oma pead aknast välja ega ilmunud ka õue.

Jälle tasakesi hiilides läks Raivo vanaonu ukse taha. Tõusis kivarvule ja vajutas sõrmega kellanupule. Seejärel jooksis jälle maja varju ja piilus sealt, mis nüüd juhtub. Ja nüüd see juhtuski. Vanaonu tuli õue ja tal oli käes paberitükk. Selle paberi kinnitas ta nopkaga ukse külge ja pöördus lõbusalt muheldes tuppa tagasi.

„Mis paber see küll on?“ mõtles Raivo ja tõttas vaatama.

Paber oli nagu paber ikka, kuid sealt võis lugeda: „Kell ei helise!“

KAUGEL KAUKAASIAS ASUB OSSEEDIMAA. SEAL ON KÖRGED MÄED. PALJU KÖRGEMAD KUI MEIE MUNAMÄGI. NII KÖRGED, ET NENDE OTSAS EI SULA LUMI ÜLDSE ÄRA, VAID MUUTUB JÄÄKS. NENDES ON KA SUURI METSI, KUS KASVAB ROHKESTI METSÕUNU, -PIRNE JA -PLOOME. METSAS ELAB PALJU LOOMI. LÄBI OSSEEDIMAA JOOKSEVAD KÄRESTIKULISED JÕED. KÕIGE SUUREM JA ILUSAM NEIST ON TEREK, MIS LÄBIB KA PEALINNA ORDŽONIKIDZE. OSSEEDIMAAL ON PALJU PÄIKEST JA PALJU SOOJA. SELLEPÄRAST KASVATATAKSE SEAL PALJU MAISI. MAIS LÄHEB TOIDUKS LOOMADELE JA INIMESTELEGI. MAISIST SAADAKSE ÖLI, SUHKRUT JA... KOMPVEKKE.

Osseedi muinasjutt

Hunt ja tuhkur

Hunt püüdis tuhkru kinni ja tahtis teda ära süüa. Tuhkur aga ütles: „Tuleta enne meelde oma esivanemate kommet!“ „Mis komme see niisugune on?“ küsis hunt. „Sinu esivanemad,“ seletas tuhkur, „mängisid alati tuhkruga, enne kui tema ära sõid. Viskasid mitu korda ühele poole ja siis teisele poole ja püüdsid uuesti kinni.“ Hundil ei kõlvanud oma esivanemate kombest loobuda. Ta võttis tuhkru kergelt hammaste vahele, viskas kord ühele poole üles, siis teisele poole. Tuhkur aga, kukkunud oma uru lähedale, lipsas välkkiirelt auku ja oligi kadunud.

Salaja

BOGUŌLON – KAVKAZAG

Hunt tuli metsast salaja.
Ta hiilis tallu salaja.
Siis roomas lauta salaja.
Ta otsis lammast salaja.
Ta haaras lamba salaja.
Mees tuli majast salaja.
Püss käes tal oli salaja.
Ta sihtis hunti salaja.
Hunt otsa saigi salaja.

Osseedi mõistatused

Kiirem kui sõiduhobune?
Meie laudas valged lambad?
Suud pole, aga räägib?
Ilma jalgadeta ja käteta, aga sõidab mööda kogu maailma?
Mustad varesed istuvad valge maa peal?
Inimesel on kaksteist poega?
Talvel vaene – suvel rikas?
Liigub, liigub, aga kuhugi ei jõua?
Inimesi toidab, aga ennast mitte?
Tuhat venda – üks vöö?
Terashärjal niidist saba?

Silmad. Hambad. Raamat. Kiri. Tähed.
Aasta. Puu. Hälli. Veski. Vihk, kubu.
Nõel.

Illustreerinud H. SAMPU

„Nõus!“ kiitis orav takka ja haaras hammastega kondist.
„Aga ega sa seda viimaks ise mõtle ära süüa?“ kahtles koer ja pani käpa kondile.
„Ole ikka rumal!“ põlastas orav. „Kas on keegi kuulnud, et oravad konte närivad? Mul pole ju niisuguseid hambaidki.“ Oma sõnade tõenduseks ajas ta suu pärani.
Koer uuris orava hambaid: need olid küll väga teravad, kuid liiga pisikesed kondipuremiseks.
„Ära pahanda,“ lausis koer lepitavalt, „mu mõte oli rumal.“
Orav haaras uuesti kondist. See oli üsna raske, aga koer upitas alt ja suure ähkimisega vinnas orav selle oma peidupaiga juurde puu otsa.
Orav toppis kondi õõnde, seadis ja keeras seda, tiris siis uuesti välja, toppis tagasi...
„Ei mahu, tee mis tahad!“ hõikas ta koerale. „Pool konti jääb välja.“ Ja nüüd pühkis ka tema oma otsmikult higi. „Mis ma teen, kas viskan kondi uuesti alla?“
Aga seda koer ei tahtnud. Päev oli palav ja väsimus kippus võimust võtma.
„Otsi mõni teine koht,“ õpetas ta alt.
„Hea küll. Viin su kondi hästi kõrgele, peidan harude vahele, sinna, kus ma seeni kuivatan.“ Ja krabinal kadus orav suure kuuse oksastikku.
Koer läks rõõmsal meelel koju. Kui orav oma tööga valmis sai, lahkus ka tema.
Naaberpuu ladvas aga kiikus harakas ja nägi kondilugu pealt.

Vaikses ookeanis on Filipiini saared. Need on imeilusa loodusega ja rikkad maapõuevaradest. Sellepärast kutsutakse Filipiine ka „Lõunamere pärliks“.

Kuid saarte rikkused on võtnud oma kätte ameeriklased ja töörahas elab seal väga vaeselt.

KOOKOSPÄHKEL TAROLE

„Juua!“ ägab kitsal, riideräbalatega kaetud asemel viieaastane malai pois Taro. Ta tõmmud põsed hõõguvad palavikust ja suured pikergused silmad on väga kurvad. Sutra võtab topsiku ja toob ukse kõrvalt neljakandilisest pleknõust vett. Taro joob lonksu ja krimpsutab nägu. Sest vesi on soe ja kibedamaiteline. „Ma ei taha vett,“ ütleb ta. „Tahan kookospiima¹. See on jahe ja magus. Kui seda joon, saan ruttu terveks.“ Sutra on suur tüdruk – juba kümneaastane. Ta teab rohkem kui väike vend. Ta teab, et Tarole tuleks arst kutsuda, kuid selleks puudub raha. Raha pole ka kookospähkli ostmiseks.

„Sa oled paha!“ ütleb Taro. „Ema toob mulle ise kookospähkli.“ Sutra teab: kui ema tuleb õhtul tubakapõllult koju, siis toob ta kaasa ainult mõned peotäied riisi ja võib-olla ka paar väikest kala. Kookospähkleid toob vaid isa, kui tuleb vasekaevandusest. Kuid isa saab kodus käia väga harva. ... Sutra lippab õue. Ereda päikese tõttu silmi kissitades vaatab ta suuri valgeid maju, millel on palju keeruliste võredega aknaid. Valgetes majades elavad rikkad ameeriklased. Filipiinide töölisel aga peavad elama lauajuppide, vanadest kaubakastidest ja pleki-tükkidest kokkuloõudud madalates majades. Kuid tööliselki tahavad hakata hästi elama. Nad tahavad ameeriklastelt kätte saada kookospalmi- ja suhkrurooistandused ning riisi- ja tubakapõllud; kätte saada kulla, vase ja rauamaagi kaevandused. Ja kord saavadi kätte! Nii rääkis Sutra ja Taro isa...

tat koolis. Koolist tuli ära sellepärast, et vanematel ei olnud enam raha õppimise eest maksta.

Eemal tänavanurgal müüakse kookospähkleid, riisi ja konserve. Sinna lähivad poisid ja ütlevad müüjale: „Tahame tööd teha.“

Müüja noogutab pead. Ta on harjunud, et lapsed tulevad mõne sentaavo² eest riisikorvi või konservipurkidega täidetud kasti käru pealt maha tõstma. Kast on raske. Kuid poisid suruvad hambad kokku ja pingutavad jõudu. Viimaks on kast müügilaua juures. Müüja veeretab peopesal läikivat rahatükki.

„Senjoor³,“ ütleb Muto alandlikult. „Anna kookospähkel!“

Müüja valib kõige pisema.

Poistele endalegi maitseks kookospiim. Ent Muto annab pruuni pähklitera Sutralle ja ütleb: „Vii Tarole! Las saab terveks.“

EINO TALI

Neli paljajalgset määrduvad näoga poissi sorivad prahihunnikus. Sutra läheb nende juurde ja ütleb: „Taro on haige ja tahab kookospiima.“ Poisid peavad nõu. Pikem neist lausub: „Hästi!“ Tema on Muto, ainus malai laps selles tänavas, kes käis pool aas-

¹ Kookospalmil on suured kõvakooreliised pähklid, milles on magus ja toitev kookospiim.

² Sentaavo – väiksem rahaühik Filipiinidel.

³ Senjoor – hispaania k. härra.

Illustreerinud I. TORN

Niipea kui koer ja orav lahkusid, lendas ta kuuse otsa, haaras kondi nokka ja kiirustas minema, et seda kaugemal segamatult uurida. Õnnetuseks oli kont liiga raske ja harakas pillas selle jõest üle lennates nokast.

„Sulpsi!“ tegi kont ja kadus vette.

Mõne päeva pärast oli koer jälle orava juures.

„Kuule, sõber, viska kont nüüd alla, tahan süüa!“

„Kohe, kohe!“ vastas orav lahkelt ja lippas kuuselatva konti tooma. Jahmunult jäi ta aga tühja kohta vahtima.

„Kont pole!“ teatas ta siis.

„Kuidas ei ole?“ sai koer pahaseks. „Sa ju peitsid selle oma seente juurde, otsi aga nüüd üles!“

Orav jooksis oksalt oksale, uuris hoolega kõik harude vahed läbi: seened olid alles, aga konti mitte kusil. Ronis vaene mees siis alumisele oksale ja rääkis:

„Kont ehk kukkus maha, otsi puu alt.“

Koer nuuskis puu all, jooksis siia-sinna, aga ei targemat ühtigi. Siis sai ta orava peale hoopis kurjaks, hüppas puu najale püsti ja hakkas haukuma:

„Auh, auh, kus mu kont? Too kont siia!“ Orav hakkas jälle otsima. Ja sellest ajast ongi nii: niipea kui mõni koer oravat näeb, jookseb ta kohe puu alla, kargab tüve najale püsti ja nõuab:

„Auh, auh, too kont!“ Ning vaene orav, kes selles loos on hoopis süütu, alustab jälle asjatuid otsinguid.

Maarika käis vaarikal

ERIKA ESOP

MAARIKA
KÄIS VAARIKAL
TIPULISE KRUUSIGA,
UUE VALGE PLUUSIGA.

MAARIKA
TULI METSAST VAARIKALT.
KOHKUEDES
NUUD PLUUSI NÄPIB:
PLUUSIL ROOSAD MARJATÄPID,
MUST ON MARJULISE SUU!
AGA KUHU KADUS KRUUS?
KRUUS ON PÖLLETASKUS PEIDUS,
SEST ET KÕIK,
MIS METSAS LEIDUS,
KADUS,

ARVA ÄRA – KUHU?
KADUS MARJULISE SUHU!

Neeger

IRA LEMBER

Laagrist tuleb
autobuss,
täna koju jõuab Juss.
Bussist valgub lastepere.
Sädin.
Vadin.
„Tere, tere!”

Ema otsib –
pole Jussi,
ehk on jäänud autobussi?

Aga järsku –
ema ees
seisab väike tõmmu mees.
Küll on pruunid
tema palged,
välguvad vaid
silma valged.
Kas ehk kaugelt
tulnud on
külla meile
neeger John?
Ainult neegril
pea on must,
selles mehel –
valge just,
ja nii väga,
väga sassis.
Miks ta Jussi
kohvit tassib?

Vaat kus tuli üllatus,
neegril põlenud on Juss!

Illustreerinud A. VENDER

Kas sa oled märganud, mida uut on sinu kodukohas? Siin postipauna leheküljel esinevad lapsed on seda tähele pannud ning sellest nad ka kirjutavad ja joonistavad.

SUUR KOOLIMAJA

JUBA KAUGELT ÜLE LINNA
PAISTAB KÕRGE TORE MAJA.
PÄEVAL KAIGUB LASTE KÄRRAST,
OHTUL KUMAB TULESARAS.

KOOLIMAJA ON MEIL SUUR,
UMBER MAJA ILUPUUD.
ILUPUUDE TAGA PLATS,
KUS VOIB JOOSTA IGA LAPS.

TAIMI TIGASON,

Fr. R. Kreutzwaldi nim. Võru
1. Keskkooli III-a klassi õpilane

MEIE LINN

Mina elan Narvas. Meie linnas ehitatakse väga palju. Varsti saab valmis suur elektrijaam. Ehitatakse veel lasteaedu, lastesõimi ja uusi koole. Ka meile ehitatakse uus kool. Sügisel juba võime õppimist jätkata suures uhkes koolimajas. Möödunud aastal avati linnas avar kauplus „Laste Maailm“. Seal müüakse ilusaid nukke, autosid ja paljusid teisi mänguasju. Ka ilusaid kleite ja kingi müüakse. Praegu on suvi. Suve veedan kodus. Minu kodu lähedal on suur mänguplats. Platsil saab kiikuda, karussellil sõita ja palli mängida. Tihti sõidan ka Narva-Jõesuusse. Seal on meri ja palju puhast valget liiva. Tore on meres supelda ja liivast kõiksuguseid asju meisterdada.

EIKE KARALIUS,

Narva 2. Keskkooli II klassi õpilane

UUED EHITUSED

SEPIKODA EHITAVAD
ME SOVHOOSI EHITAJAD.
VAATAMA SIIS LÄHEN MA,
KUI SEE PÄRIS VALMIS SAAB.

SIGALA ON VALMIS JUBA,
ANTI ELAMISEKS LUBA.
SIGU LAUDAS MITUSADA,
KOIKIDEL ON RÕNGAS SABAD.

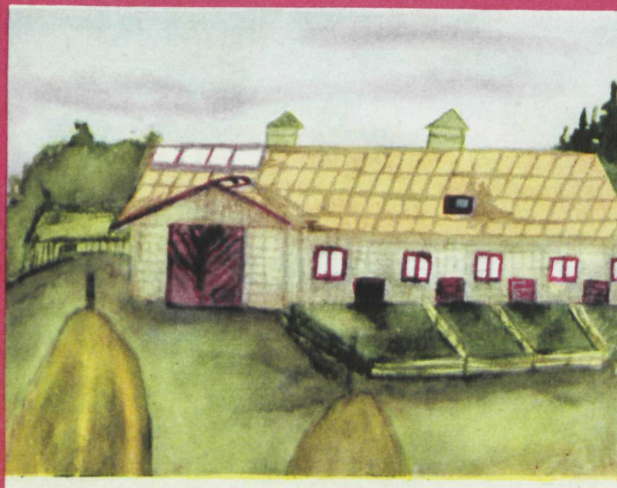
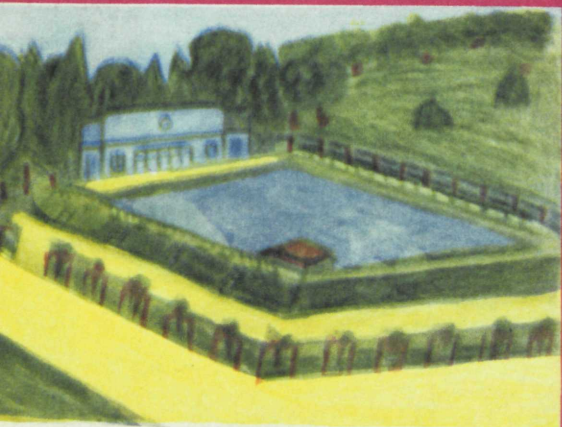
AINO TELLING,

Toomasmäe Algkooli III klassi
õpilane

Ülal: „Suurel ehitusel“ –
joonistanud RALF SISKA,
Võru 1. 8-kl. Kooli II klassi
õpilane.

Vasakul: „Järvakandi Tehaste bassein“ –
joonistanud ÜLLE URKE, Järvakandi
1. Keskkooli IV klassi õpilane.

Keskel: „Meie kolhoosi uus sigala“ –
joonistanud HELJE ENDERS, Kuhjavere
Algkooli IV klassi õpilane.
Paremal: „Kooli geograafiväljak“ –
joonistanud TEMAR SISASK, Hanikase
8-kl. Kooli IV klassi õpilane.

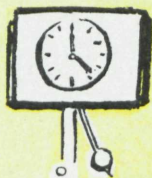
NEEME LAANEPÖLD

Mõista, mõista,
mis see on?

HOOLSALT KAIB KÕIK PÆVAD, OOD,
EI TA SEISTA TIHKA,
JA KUI TARVIS, SIIS TA LÕOB
ISEENDA PIHTA?

SEISAB TOAS NELJAL JALAL,
KAIA TA EI PÜÜA,
HOIAB TURJAL TOIDUPALAD,
ET SAAKS TEISED SÜÜA?

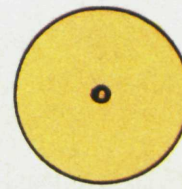
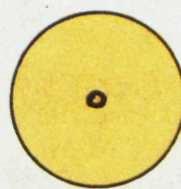
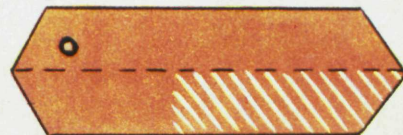
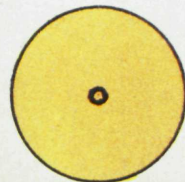
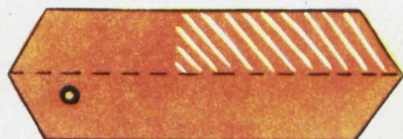
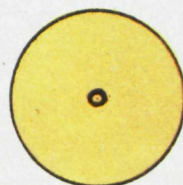
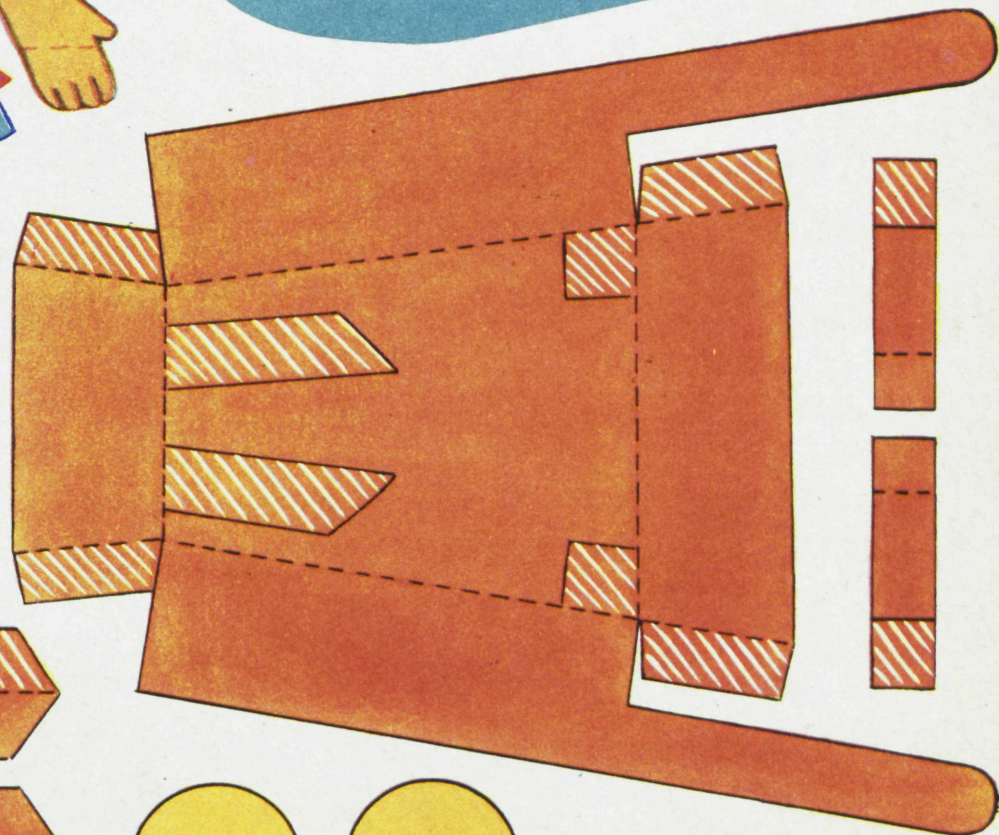
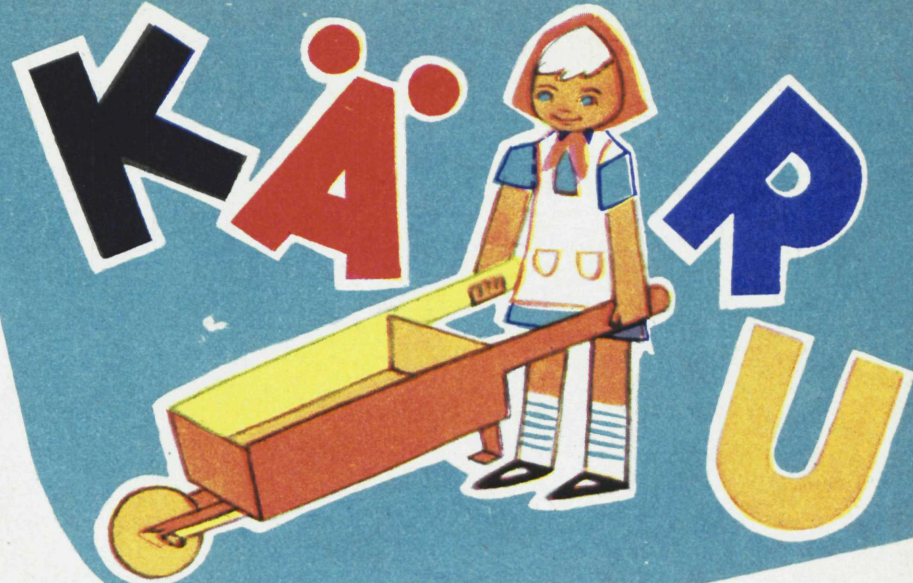
TOORELT LÄHEB KATKI KERGETL,
KUI SA TEDA PUUTUD,
KEETA VÕIME TEDA TERVELT,
SISU KÕVAKS MUUTUB?

UMARASSE AITA
MAHUB AINUS SEEME,
ET SAAKS SEDA MAITSTA
SEINAD KATKI TÈEME?

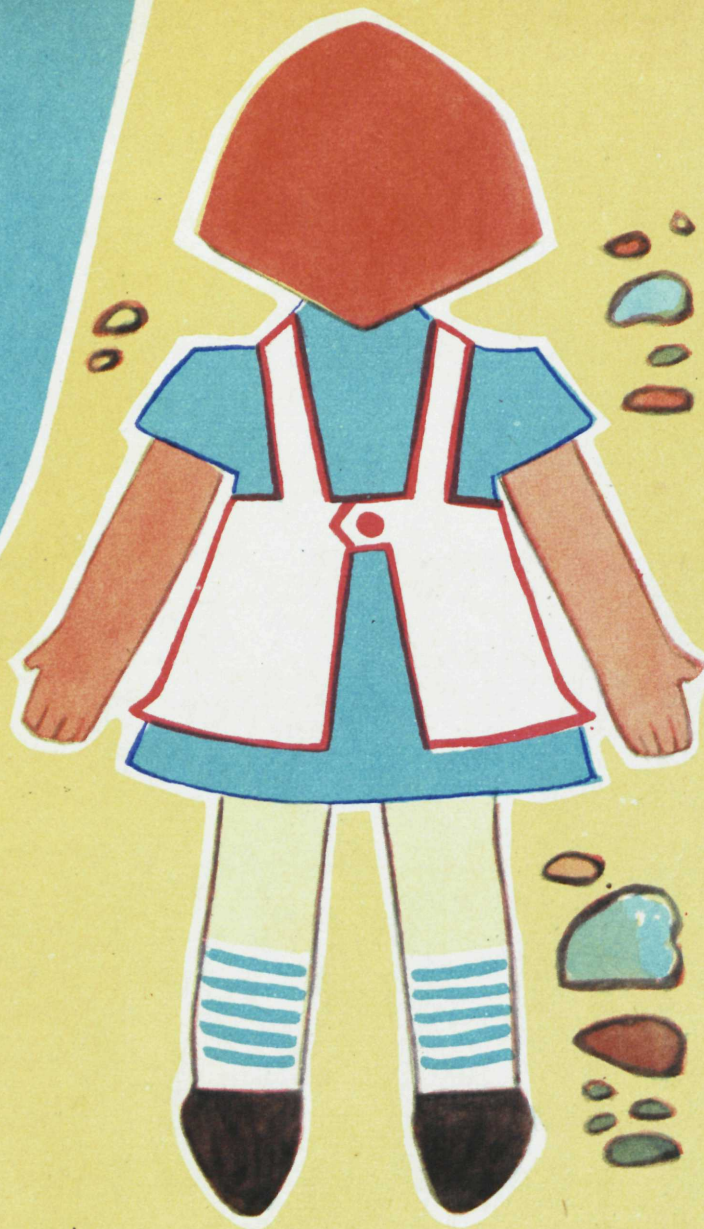
SEDA SINIST JOONT MÕÕDA LÕIKA VALJA KÕRVALOLEV KASITÕULEHT

Väike Epp läks mere äärde. Seal oli ilus kollane liiv ja palju värvilisi kivikesi. Epp tahtis neid vedada. Kuid tal ei olnud kärü. Siis otsustas ta kärü meisterdada. Lapsed, tehke teiegi endale kärü!

Lõika kõik kujundid välja ning murra kärü kokku. Kui oled viirutatud kohad katnud liimiga, siis kleebi kärü valmis. Ratas kleebi kõigist neljast kettast. Siis on ta tugevam. Kärü põhja alla pane liimiga toed. Nende külge kinnita tikukesega ratas. Ülejäänud kahest paberiribast saad kärule jalad.

Epul tuleb käed õlgade juurest ettepoole voltida, samuti sõrmed ja jalad. Kärü aisad anna Epu kätte, ja nüüd ta võibki mere ääres mängida.

TOBUŠ VÕITLEB HUNTIDEGA

Minu klassikaaslasel Ainil on koer. Hundikoer ehk ida-euroopa lambakoer, nagu Ain ütleb. Reksil on tume selg, ainult klapad ja kõhualune on heledad. Tal on ergas nägu ja kikkis kõrvad.

Reks oskab Aini asju valvata nii, et keegi võõras neid võtta ei saa. Kui mina pakun Reksile vorsti, kompvekki või biskviiti, näitab ta hambaid või vaatab põlglikult kõrvale. Ainilt aga võtab Reks maiustusi hea meelega vastu.

Kord läksime luuremängule ja ka Reks tuli kaasa. Keegi ei olnud nii osav jälgi leidma kui tema. Ja Reks oli ka see, kes läks esimesena üle oja pandud palgi.

Nüüd te muidugi ütlete, et Reks on tark koer. On küll! Oma tarkuse sai ta koolis.

„Koolis?“ imestate.

Just – koerte koolis! Reks tegi läbi kursused, kus ta õppis teenistuskoerale vajalikke tarkusi. Reks oskab lõhna järgi leida kaotatud asju ja anda neid omanikule tagasi. Ta võib hüppata üle kahe meetri kõrguse

aia. Roomab, haugub, istub ja lamab käskluse peale.

Niisugused targad koerad nagu Reks, on miilitsatel. Need koerad aitavad kurjategijaid avastada. Teenistuskoerad on ka piirivalvurite vaprad abilised piirikujate tabamisel.

Samuti täidavad koerad karjaseülesandeid. Kaukaasia mägedes valvavad lambakarju tigeda välimusega pikakarvalised koerad. Nad juhatavad karjuseid eksinud lammaste juurde. Kui koerad haistavad karjale lähenevat kiskjat, tormavad nad tuulekiirusel selle kallale. Gruusia NSV kuulsaim lambakoer Tobuš on tõeline hundimurdja. Ta on hävitanud üle saja hundi.

Musta lorkis karvaga njuufandlased on oma nime kuulsaaks teinud vetelpääste- ehk tuukoertena. Pruugib sul minna ainult rinnuni vette, kui see suur sõbralik koer tormab niuksudes järele ja hakkab sind kaldale rebima.

Küllap olete kuulnud, et teenistuskoerad juhivad pimedaid. Sõja ajal aga täitsid koerad sipedidajate ja sanitaride ülesandeid. Kartmatult ja visalt aitasid nad leida vaenlase peidetud miine.

Kõikjale, kuhu läheb inimene, tuleb temaga kaasa ka ustav sõber – teenistuskoer.

ELLO LEESMENT

ARVA ÄRA!

MILLISEID MARJU LAPSED KORJAVAD?

Kui sa laste nimedes tähed õigesti ümber paigutad, saad seda teada.

MISSUGUSED TAIMED?

Vaatame üheskoos, kuidas niisugust mõistatust lahendatakse. Esimesel joonistusel on KASSID. Kirjuta see endale välja. Üks koma kasside taga tähendab, et täht D tuleb ära jätta. Kasside kõrvale on joonistatud KÄPP. Tähendab, kokku saame KASSIKÄPP. Järgmiste taimede nimed leia juba iseseisvalt!

IIDA MASAK

KAIDI MUST

KADRI AAVI

MUIA KARD

Joonistanud V. KOTKAS

ELKNU Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 7 – 1963.
Toimetuse kolleegium: L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, L. Põhi, H. Raigana.
Toimetaja asetäitja O. Saar. Kunstilise toimetaja kt. V. Hurt.
Toimetuse aadress: Tallinn, Keskkomitee Kirjastus. Tallinn, Lauristini 1, tel. 422-28. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.

Esikaanel L. HÄRMI
joonistus „Võidusõit“

Laduda antud 1. VI 1963. Trükkida antud 2. VII 1963. Trükiarv 42 700. Paber 60 x 90. 1/4. Trükipoognaid 2. Arvutuspoognaid 3.0. MB-04855. Tellimise nr. 876.
Trükikoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 41.
Журнал „Звездочка“. На астонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии

Joonistanud O. SOANS

Buss sõidab õhus

Linnatänavatel sõidavad bussid aeglaselt. Sest igasuguseid sõidukeid on palju ja liiklus on tihe. Kui panna bussid õhus sõitma? Seal on neil ruumi kihutada!

Niisugune plaan ongi tehtud. Vaata pilti! Majade kohale on tõmmatud tugevad terastrossid. Trossidel sõidab buss. See viib sind kiiresti ühest linnaservast teise. Kiiremini kui see buss, mis sõidab tänaval. Kui linn asub laia

jõe ääres, siis on trossid tõmmatud ka üle jõe. Ja sul ei ole tarvis jõest üle minna silla kaudu. Istud „õhubussi“ – ja sõidad.

Kõrge hoone on bussijaam. Lift viib inimesed üles ootesaali. Iga paari minuti järel saabuvad ja väljuvad jaamast bussid.

Niisugused „õhubussid“ hakkavad tulevikus meie maa linnades sõitma.